

ת"פ 15305/03/10 - מדינת ישראל נגד סיגלית חכם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15305-03-10 מדינת ישראל נ' חכם
בפני כבוד השופט דב פולוק
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סיגלית חכם

הנאשמת

הכרעת - דין

הנאשמת זכאית.

הנאשמת הואשמה בכתב האישום בהתנהגות פסולה, עבירה לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 ובהפרעה לשוטר, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

על פי כתב האישום, מיוחסת לנאשמת עבירת התנהגות פסולה הואיל ו:"עמדה הנאשמת סמוך לקלפי המועדון בשוב קדר והקימה צעקות כלפי הבאים לקלפי כגון: הרסו לי את החיים, אין להם אלוהים". כן צוין שהשוטרים ביקשו מהנאשמת לעזוב את המקום "היות והיא מפירה את הסדר בקלפי". לעניין העבירה של הפרעה לשוטר, על פי כתב האישום, הנאשמת סירבה להיענות לבקשותיהם החוזרות של השוטרים ועל-כן הודיע לה קצין המשטרה ניר כי היא מעוכבת וביקש ממנה להתלוות לשוטרים. הנאשמת סירבה להיענות לבקשותיה החוזרות של ניר התיישבה על הארץ וצעקה, כדי להקשות על השוטרים את פינוייה מהמקום. לאחר שהודיע ניר לנאשמת על מעצרה, הוא הסתייע בשוטרים נוספים על מנת להוביל את הנאשמת אל הניידת, אולם זו המשיכה להתנגד, סירבה לקום מהארץ והניפה את ידה ורגליה לכיוון השוטרים, כשהיא בועטת בשוטרת מעיין בן אמו ומכתימה את מדיה בבוץ."

ראיות המאשימה:

אמרת הנאשמת (ת/1). הנאשמת אמרה שהיא לא סירבה להזדהות בפני השוטרים אלא אמרה את שמה והסבירה שאין ברשותה תעודת זהות. היא טענה שלא התפרעה וש- "זכותי לצעוק בכל מקום" (שורה 8).

בהסכמה הוגשה כראיה הודעתה של ע"ת 1, אנה גרוזמרק (ת/2). על פי הודעתה התקבל אירוע על אישה המשתוללת בישוב קדר. בהגיעם למקום, ראו אישה צועקת במקום סמוך למקום בו נערכו הבחירות. גם אחרי ששוחחו עמה היא לא נרגעה. כעבור 5 דקות הגיע הקצין ניר והודיע לה שאם היא לא תירגע יעכבו אותה. "...היא איבדה כל שליטה על עצמה והמשיכה לצעוק ולהשתולל ואז ניר ביקש לעכב אותה וגם אז לא צייתה ואז ניר הורה לעצור אותה ולכבול אותה היות ולא הייתה כל דרך אחרת להביאה לתחנה מלבד הכבילה ואז הגברת חכם בעטה בשוטר... (שורות 8 - 11). לשאלה "אם הגברת חכם באה להפריע לבחירות?" השיבה "לא". היא באה למקום על מנת להשמיע את טענותיה כנגד אנשי הישוב וזאת לפי מיטב הבנתי" (שורות 16 - 17).

בחקירתה הנגדית העדה אמרה שהיום היא אינה שוטרת. היא אינה זוכרת את נוסח ההודעה בקשר המשטרתי לגבי האירוע בישוב קדר. היא אישרה שהנאשמת לא קיללה אותה או תקפה אותה.

בהסכמת הצדדים הוגש דו"ח פעולה (ת/3) של ע"ת 2, רס"מ דוד מונסונגו. על פי דו"ח הפעולה התקבלה הודעה על אירוע בישוב קדר. השוטרים הגיעו למקום בו התנהלו הבחירות והבחינו בבחורה שצעקה והשתוללה. היא סירבה להירגע ואמרה שמתנכלים לה ולא עוזרים. "בגלל האירוע המאבטח סגר את הקלפי ולא היה מצב להמשיך להגיע ולבחור במקום". היא סירבה לעזוב את המקום והמשיכה להשתולל. הקצין ניר הגיע ואמר לה שהיא מעוכבת ועליה להגיע איתם לתחנה. היא סירבה ואז הקצין הורה לעצור אותה והשתמש בכוח כדי להעלותה לניידת.

בחקירתו הנגדית העד אמר תחילה שהנאשמת "הייתה בפנים", דהיינו, בתוך הקלפי (ע' 6 לפרוטוקול, שורה 8). אולם, בהמשך אמר "שיכול להיות" שהנאשמת "הייתה בכניסה לקלפי" (שם, שורה 10 וגם ע' 7, שורה 2). לעניין האמור בדו"ח הפעולה שהנאשמת הפריעה להצבעה, אישר בפני הסניגור שלא רשם בדו"ח ששוחח עם יושב ראש ועדת הבחירות במקום. לעניין ההפרעה לבחירות השיב לסניגור "חלק (מהמצביעים - ד.פ.) נכנסו וחלק זה הפריע קצת, עצם זה שהיא הייתה בכניסה" (ע' 7, שורה 13).

ע"ת 3, רס"ר מעיין זקן (בן אמו) העידה שהתקבלה הודעה על הפרת סדר בישוב קדר. הנאשמת, המוכרת לעדה, עמדה סמוך לכניסה לקלפי, צעקה וקיללה. היא התבקשה מספר פעמים לעזוב את המקום אך סירבה. הנאשמת גם סירבה להזדהות עם תעודת זהות. השוטרים ביקשו מהנאשמת להתלוות אליהם אל תחנת המשטרה וכשהנאשמת סירבה, היא נעצרה באמצעות שימוש בכוח. לדברי העדה, במהלך המעצר הנאשמת בעטה בה.

בחקירה נגדית, אישרה העדה בפני הסניגור שהנאשמת עמדה מספר מטרים מדלת הכניסה לקלפי ושהנאשמת לא הפריעה לאלה שביקשו להיכנס דרך הדלת (ע' 10, שורה 10). העדה גם אישרה שיש תלונות הדדיות בין הנאשמת לבין יורם ספרדי. יורם ספרדי עמד בסמוך לנאשמת צילם אותה, צעק לעברה ואמר שהוא ישלח את התמונות לפסיכיאטר המחוזי. העדה דרשה מספרדי לעזוב את המקום הואיל והתנהגותו היוותה "פרובוקציה" כלפי הנאשמת. הוא התרחק מרחק מסוים אך המשיך לצלם את הנאשמת ולצעוק לעברה. לבקשת הסניגור הוגש כראיה דו"ח המעצר שנערך על ידי העדה. על פי הדו"ח סיבת המעצר של הנאשמת היא סירובה לעיכוב. בחקירה חוזרת השיבה העדה לשאלת התובעת: "עצרנו אותה (את הנאשמת - ד.פ.) כי היא סירבה להתלוות עמנו לתחנת המשטרה ולא עצרנו אותה בגלל שהתפרעה. ביקשנו ממנה מספר פעמים לעזוב את המקום לפני שעצרנו אותה וניסינו לעכב אותה" (ע' 17, שורות 1 - 2).

בהסכמת הצדדים הוגשה הודעתו (ת/4) של ע"ת 4, פקד ניר סרוסי. בהודעתו העד מסר שהוא קיבל הודעה מהמאבטח בקלפי על אישה בשם סיגלית חכם שצועקת על חבלות שנגרמו לרכבה ועל ניתוקה מהמים "וצעקותיה גורמות להפרעה למהלך הבחירות התקין לקלפי הממוקמת סמוך למקום" (שורות 7 - 8). העד דרש מהנאשמת לעזוב את המקום אך היא סירבה והמשיכה לצעוק. העד הודיע לנאשמת שהיא מעוכבת וביקש ממנה להתלוות אליו לתחנת המשטרה "אולם היא המשיכה לצעוק ולהשתולל בצורה היסטורית דבר שגרם להפרת הסדר הציבורי והפרעה בעקיפין לבחירות במקום היות והקלפי הייתה בסמוך למקום..." (שורות 11 - 12). העד הורה על מעצרה של הנאשמת אשר המשיכה להשתולל במהלך המעצר ואף "בעטה במעיין באזור הצלעות" (שורה 15). לשאלת החוקר השיב העד שמטרת הנאשמת הייתה "להפגין ולהשמיע את קולה כנגד תושבי הישוב" (שורה 18).

בחקירה נגדית אישר העד שהוא ידע את שמה של הנאשמת בעת קבלת האירוע וכן שכנראה שוטרים אחרים שהיו עמו הכירו את הנאשמת. לשאלה אם יש בידי העד ראיה שצעקות הנאשמת הפריעו בדרך כלשהי לאדם להצביע השיב "לא זכור לי" (ע' 20, שורה 11). לדבריו "יש צעקה ויש צעקה. יש צעקה של אדם אשר רוצה להביע את מורת רוחו ויש צעקה שבאה לפגוע ולהוציא מהשקט, היא (הנאשמת - ד.פ.) באה להביע איזה עמדה בצורה מאוד מוקצנת" (שם, שורות 6 - 7). כן אמר "לא נראה שלפני ביצוע המעצר היא (הנאשמת - ד.פ.) סיכנה את שלומו או בטחונו של אדם."

בהסכמת הצדדים הוגשה הודעתה (ת/5) של ע"ת 5, גברת איריס גורן, מזכירה ביישוב קדר. הודעתה נגבתה רק עשרה חודשים אחרי האירוע נשוא כתב האישום. לדבריה, ביום האירוע, היא תפקדה כסדרנית בקלפי הבחירות ביישוב קדר. היא שמעה צעקות, פתחה את הדלת והבחינה בנאשמת. הנאשמת צעקה לעברה שהיא "תגמור לי את החיים" ... "לא אעבוד פה" ... "אלוהים ישלם לי על זה לך ולילדים שלך" (שורות 7 - 8). העדה נכנסה פנימה ונעלה את הדלת של הקלפי "וכל מי שרצה להצביע פתחו את הדלת" (שורה 12). "... כל מי שהיה מגיע להצביע היא (הנאשמת - ד.פ.) הייתה צורחת הרסו לי את החיים, אין לכם אלוהים, אלוהים ישלם לכם" (שורות 13 - 14). כן אמרה שהנאשמת סירבה לעלות עם השוטרים לניידת ו"לא הייתה ברירה לשוטרים והם הרימו אותה (את הנאשמת - ד.פ.) כי היא לא רצתה לבוא עימם" (שורות 17 - 18).

בחקירה נגדית, השיבה שהיא עבדה "ביום הבחירות כסדרנית בקלפי ועמדתי ליד הדלת וכל בוחר שהיה מגיע הייתי אמורה להיכנס לתוך הקלפי".

"ש. לכן אם אני מבין מעדותך כרגע, הדלת של הקלפי הייתה סגורה מהבוקר עד הערב ואת לוקחת וסוגרת לכל בוחר?"

ת. כן."

(ע' 32, שורות 1 - 5).

ובחקירה חוזרת:

"הקטע של סגירת הדלת הייתה יותר קטע שכל בוחר יגיע ויצביע, זה יותר בקטע של פרטיות, לסגור את הדלת אחריו" (ע' 35, שורות 12 - 13).

ע"ת 6, מר יורם ספרדי, צילם סרטון (ת/6) בו רואים את מעצרה של הנאשמת. לדבריו, הוא הגיע להצביע בשוב קדר. הנאשמת עמדה בפתח הכניסה לאולם ומנעה ממנו ומן אחרים להיכנס "תוך שהיא חסמה את הפתח עם הגוף שלה ופרשה את ידיה ומנעה את הכניסה לתוך האולם. ביקשתי להיכנס וקיבלתי ממנה יריקה בפנים וקללות ... קללות וגידופים" (ע' 36, שורות 20-23). לענין תצלום הסרטון (ת/6) הסביר שלאחר ששתי נשים העירו לשוטרים "לא להרביץ לה (לנאשמת - ד.פ.) וכשראיתי שההערות הן לא דברים נכונים והשוטרים עושים רק את עבודתם החלטתי לצלם עם המצלמה שנמצאת קבוע ברכב שלי" (שם, שורות 26-27).

בהסכמת הצדדים הוגשה הודעת העד (ת/7). ההודעה נגבתה עשרה חודשים אחרי האירוע. על פי האמור בת/7, הנאשמת אמרה "שהיא לא תיתן לאף אחד להצביע והשביתה את הפעילות במקום עד שהגיעו השוטרים" (ת/7, שורה 3) ובהמשך "לציין שהיא באותו יום עמדה בפתח הקלפי ומנעה ממני להיכנס לקלפי היא לא נגעה בי רק חסמה את הדרך שלי יריקה עלי זה פגע בי בפנים קללה אותי אמרה שהיא לא תיתן לי להצביע..." (שם, שורות 7-8). לענין הצילום אמר "... היא (הנאשמת - ד.פ.) צעקה כל הזמן שהיא תתלונן נגדם (נגד השוטרים - ד.פ.) הבנתי שהשוטרים יזדקקו להוכחה שהיו הוגנים ולכן צילמתי את סיגלית מתנגדת למעצר..." (שם, שורות 4-5). על פי האמור בת/7 העד החל לצלם את הנאשמת "רק כאשר השוטרים הגיעו" (שם, שורה 9). כן עולה שדיסק הצילום נמסר לידי המשטרה במעמד גביית הודעת העד.

בחקירה הנגדית אישר העד שהוא שוטר לשעבר. לטענתו, הוא לא צילם את הנאשמת מונעת מאנשים להצביע הואיל ו-"אירועים שהיו בכניסה לקלפי ובתוך הקלפי לא צילמתי, אסור לי לצלם ולא חשבתי לצלם ולא הייתי עם מצלמה" (ע' 42, שורות 13-15). העד אישר, שצילם את הנאשמת (ראה ת/6) מחוץ לקלפי באזור המכולת (שם, שורות 24-25). לדברי העד, גם כשהנאשמת הייתה מחוץ לקלפי היא השביתה את הפעילות בקלפי. לשאלת הסניגור מדוע לא צילם את הנאשמת משביתה את הפעילות במקום השיב "אני צילמתי רק מה שראיתי שהוא חריג בעיני. את הפתרון של הכניסה לקלפי ראיתי שיהיה פתרון על ידי סדרנים או על ידי המשטרה וחייתי לראות מה קורה. כשראיתי שהאירוע חריג, שיש אלימות שם, אז צילמתי" (ע' 44, שורות 9-12). העד "לא זכר" את השמות של האנשים שלטענתו הנאשמת מנעה מהם להיכנס להצביע (ע' 45, שורה 24). העד אישר בפני הסניגור שהגיש מספר תלונות כנגד הנאשמת במשטרה.

מת/3 עולה שהמודיע למשטרה היה רבש"צ קדר שלא הוזמן להעיד.

אלו ראיות המאשימה.

הנאשמת בחרה להעיד. לדבריה, היא הגיעה לגור בשוב קדר עם שני ילדיה. מדובר בשוב קטן עם עשרה תושבים בלבד. כעבור חצי שנה החלה לסבול מפגיעות שונות, ניקוב צמיגי רכבה, סתימות בויב והרעלת כלביה. היא הגיעה תלונות במשטרה והצביעה על עד התביעה, יורם ספרדי, כאחד החשודים. ביום הבחירות גילתה שחיבלו ברכבה והגיעה למקום ההצבעה כדי להביע את מחאתה על ההתעללות בה ובשני ילדיה, לטענתה. השומר בקלפי אמר לה להתרחק ולעמוד במקום מסוים והיא הלכה ועמדה במקום שהוא התיר לה לעמוד בו. היא לא צעקה ולא הפריעה לאף אחד אלא מחאה בפני התושבים שהם "עומדים על הדם שלי" (ע' 51 לפרוטוקול, שורה 5). הנאשמת הכחישה שאמרה את המילים המיוחסות לה בכתב האישום (ע' 60 לפרוטוקול, שורות 10-13). לדבריה, היא צעקה רק אחרי שהשוטרים

הגיעו ולאחר שעד התביעה, יורם, "עשה (לנאשמת - ד.פ.) פרובוקציה" (ע' 64, שורה 6). היא התנגדה לכך שהשוטרים ייקחו אותה בכוח, כשילדיה בבית ומבלי שנתנו לה אפשרות להתקשר אליהם.

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם ולאחר שעיינתי בחומר הראיות ושקלטיו, החלטתי לזכות את הנאשמת.

לגבי העבירה של התנהגות פסולה של הנאשמת, תמוה ביותר שעדים שהם, לכאורה, חיוניים לגרסת התביעה, לא הובאו להעיד מטעמה. הרשב"צ לא העיד על אף שהוא כביכול האדם שהזעיק את המשטרה למקום. המאבטח שמר בסמוך לקלפי לא העיד וגם לא ראש ועד הקלפי. אילו הנאשמת הייתה מתנהגת בדרך פסולה כטענת המאשימה, ההיגיון אומר שאנשים אלה היו מוסרים הודעות במשטרה, בין מיוזמתם ובין מיוזמת המשטרה.

אילו הנאשמת היתה מפריעה בהתנהגותה למהלך הבחירות או פוגעת בהתנהגותה בדרך אסורה באזרחים שהגיעו למקום כדי להצביע, ניתן היה לצפות שמישהו מהם היה מוסר הודעה במשטרה בסמוך לאירוע. אולם, לכאורה, עולה ששום אזרח לא מסר עדות נגד הנאשמת בעניין התנהגותה הפסולה בסמוך לאירוע ואם כן מסר, המאשימה בחרה שלא להעיד את האדם בבית המשפט.

אדרבא, שני האזרחים שהעידו כנגד הנאשמת (ע"ת 5 איריס גורן וע"ת 6 יורם ספרדי), שני העדים היחידים שאינם שוטרים המעורבים במעצרה של הנאשמת, הגיעו למשטרה כדי למסור את עדותם עשרה חודשים לאחר האירוע, ובהפרש של יומיים זה מזה. כפי שצוין לעיל, משטרת ישראל לא ראתה לנכון לחקור ולגבות את העדויות בסמוך לאירוע. אין זה ברור מדוע אחרי עשרה חודשים פתאום נוצר צורך בגביית שתי העדויות. אולם, באשר להסתמכותו של בית המשפט על הודעותיהם במשטרה ועל מהימנותם, די לציין שאף התובע שערך את כתב האישום, לא ראה לנכון להסתמך על חלקים מהאמור בהודעותיהם במשטרה. גברת גורן העידה בהודעתה (ת/5) שהנאשמת איימה עליה. מר יורם ספרדי אף העיד בהודעתו (ת/7) שהנאשמת תקפה אותו. אולם, אף התובע מטעם משטרת ישראל, מחוז ש"י, בעת עריכת כתב האישום, לא היה מוכן לקבל את מהימנות עדותם הכבושה של העדים מטעמו ולא האשים את הנאשמת בכתב האישום בעבירת איומים או בעבירת תקיפה והדבר אומר דרשני.

גם לאחר שמיעת הראיות נשגב מבינתו של בית המשפט מה עשתה הנאשמת, אליבא דגרסת המאשימה, המהווה עבירה לפי סעיף 216 לחוק העונשין תשל"ז-1977. בסעיף 1 לכתב האישום כתוב שהנאשמת "הקימה צעקות כלפי הבאים לקלפי, כגון: הרסו לי את החיים, אין להם אלוהים". בסעיף 2 לכתב האישום כתוב שהיא נדרשה לעזוב "היות ומפירה היא את הסדר בקלפי". אולם הנאשמת לא הועמדה לדין בשל עבירה על חוקי הבחירות. עדים שיכלו להעיד על פגיעה בסדר התקין של הקלפי, אם היו, לא הובאו להעיד. מעדותה של איריס כהן עולה שלא נמנע משום אדם להצביע. אמנם יורם ספרדי העיד שהנאשמת מנעה מאנשים להצביע. אולם כשנדרש לתת שמות השיב שהוא "לא זוכר". ועוד, גם על פי עדות עדי תביעה אחרים, הנאשמת לא הפריעה ולא מנעה מאחרים להצביע. הסבריו של העד יורם לגבי אי תצלום על ידו של "ההפרעות למצביעים", אם אכן היו, גם אינם הגיוניים. למותר לציין, שמדובר בעד המסוכסך עם הנאשמת ולא התרשמתי שעסקינן בעדות ניטרלית ומהימנה.

גם אם נניח שהנאשמת עמדה מחוץ לקלפי בסמוך למכולת וצעקה את הדברים המיוחסים לה בכתב האישום, אין לראות בהתנהגות זו עבירה על פי סעיף 216 לחוק העונשין תשל"ז-1977. אמנם, יש חוקים שמגבילים את הזמנים שניתן לצעוק אם זה עלול להפריע למנוחת אחרים. גם יש מגבלות על דברי הסתה ודברי גזענות. אולם, אין טענה ואין ראיות בפניי, שהנאשמת עברה על חוקים מסוג זה. למען הסר ספק, במדינה דמוקרטית כמו ישראל ניתן לאדם יחיד לעמוד מחוץ לבניין המועצה בשעה 10:30 בבוקר ולמחות מבלי שיואשם בעבירה ומבלי שהוא צריך לחשוש שבשל כך הוא ייעצר. יודגש, שאין בפני בית המשפט כל ראיה אמינה לכך שהנאשמת הפרה את ניהולן התקין של הבחירות או מנעה ממאן דהוא להצביע או מנעה את הניהול התקין של הבחירות. פקד ניר סרוסי העיד במפורש שהנאשמת לא סיכנה את שלומו או בטחונו של אחר. הסיבה למעצר שרשום בדו"ח המעצר מתייחס רק "לסירוב לעיכוב".

ועוד, אילו סברה משטרת ישראל שעמידה במקום וצעקת הדברים אל עבר אדם אחר מהווה עבירה לפי סעיף 216 לחוק העונשין, אין להבין מדוע לא עצרו את יורם ספרדי (ע"ת 6) בו במקום. מהסרטון (ת/6) שהוא צילם ושהוגש כראיה, הוא עמד מעבר לנאשמת ולשוטרים וצעק אל עבר הנאשמת דברים המיועדים לשוטרים, בהם הוא משמיץ את הנאשמת באמירת דברים פוגעניים ביותר, דברים בקשר למצבה הנפשי של הנאשמת וטענותיו על התנהגותה המוסרית של הנאשמת.

אשר על כן, החלטתי לזכות את הנאשמת מהעבירה לפי סעיף 216 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

לעניין העבירה של הפרעה לשוטר, כאשר הנאשמת לא ביצעה כל עבירה, לא הייתה כל סמכות לעכב או לעצור אותה, בוודאי לא באמצעות שימוש בכוח כפי שנעשה. הטענה שהיה צורך לעכבה לשם זיהוי הנאשמת היא טענת סרק שכן הנאשמת הייתה מוכרת לחלק מהשוטרים. היא הגישה תלונות בעבר בתחנת המשטרה וכל פרטיה כולל מספר תעודת הזהות שלה ומענה היו ידועים למשטרה.

יתר על כן, צפייה בסרטון ת/6, מראה שאין לקבל את גרסת השוטרים לגבי נסיבות מעצרה של הנאשמת. בסרטון רואים את הנאשמת יושבת בשקט על הקרקע כשהיא מוקפת בשוטרים. קצין המשטרה משוחח בטלפון נייד. הוא מסיים את השיחה כשהנאשמת עדיין יושבת בשקט ואז נשלפים אזיקים ומתחיל שימוש בכוח כנגד הנאשמת שמנסה למנוע את העברתה לניידת ואת איזוק ידיה. מהלך המעצר כלל הנחת ברך על בטנה של הנאשמת על מנת לנטרל את התנגדותה. הרמת רגלה של הנאשמת במצב של הנחת ברך על בטנה היא תגובה רפלקסיבית ולא נראית כפעולה מכוונת.

מצפייה בסרטון, עולה שהגרסה לפיה המעצר בוצע מפני שהנאשמת סירבה להירגע והשתוללה ללא הרף ולכן לא היה מנוס אלא לעצורה אינה גרסה אמתית.

בעת מעצרה הנאשמת לא עברה כל עבירה. לא הייתה כל סיבה אחרת למעצר כגון עיכוב לצורך זיהוי. בנסיבות אלה, כשהשוטרים פעלו שלא כדין, אין לראות בהתנגדות הנאשמת כהפרעה לשוטר והנני מזכה את הנאשמת מהעבירה לפי סעיף 275 לחוק עונשין תשל"ז-1977.

אשר על כן, הנני מזכה את הנאשמת מהעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ביום 30/12/15 בית המשפט הודיע לצדדים על זיכוי הנאשמת ואת הנימוקים לזיכוי.

המזכירות תמציא העתק הכרעת הדין לצדדים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ד' שבט תשע"ו, 14 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.